

Хамалинътъ

Въ Багдатъ живѣеше единъ каменодѣлецъ на име Абдула. Той имаше синъ — Джербери, когото възпита много добре, но не можа да му даде никакъвъ занаятъ. Когато Абдула почувствува, че смъртъта е близко, той повика при себе си своя любимъ синъ — едничката му утеха въ живота. Искаше му се преди смъртъта още веднажъ да прегърне сина си и даде за последенъ пжтъ на неопитния младежъ бащинъ съветъ, който би му помогналъ да прекара добъръ и честенъ животъ. Абдула съветваше сина си никога да не забравя десетътъ Божиинъ заповѣди, всѣки день да върши по едно добро дѣло и да не мисли вечеръ, какво ще се случи на другия день. „Ако ти спазвашъ това правило—думаше баща му—ти ще живѣешъ спокойно и всѣкога ще бждешъ доволенъ отъ себе си“.

Абдула умрѣ на ржцетѣ на своя синъ.

Синъ му, младиятъ Джербери, нѣмаше още двадесетъ години, когато загуби баща си. Съ юношеско лекомислие той скоро забрави тежката загуба, а заедно съ това забрави и първата половина отъ бащиния съветъ. Остана само втората половина отъ тоя съветъ, която самъ по себе си бѣ нищожна и пагубна. Джербери изпълняваше, прочее, лекомислено само втората половина отъ дадения му предсмъртенъ съветъ, т. е. не мислѣше, какво ще стане на другия день съ нею. Той стана независимъ владѣлецъ на нѣколко кжщи, разкошна домашна покжщнина и петстотинъ хиляди сребърни монети, които намѣри въ бащината си изба, скжтани въ петдесетъ златни делви. Младиятъ наследникъ нѣмаше представа за това богатство и си помисли, че това е съкровището на цѣлата държава. Джербери започна да води празенъ и разкошенъ животъ. Откупи си роби и робини